

на тоя сждбоносенъ день — 28 ноември, цѣлата турска армия е вече въ плѣнъ — 44 хиляди войници, въ това число 10 паши, 128 щабъ офицери, 2000 оберъ офицери, 77 топа, оржжия, знамена.

Великиятъ Князь-Главнокмандующъ, тържествено влиза въ Плѣвенската крѣпость, за завладяването на която толкова скжпи жертви дадоха нѣговитѣ побѣдоносни войски и толкова горчиви сълзи се порониха отъ великодушното сърдце на Царя-Освободителя!...

Прѣзъ цѣлия тоя день и прѣзъ цѣлата послѣдующа нощъ грѣмогласни и немлѣкваци „ура“ се разнасяха по покрититѣ съ кръвъ и слава Плѣвенски хълмове....

Злочестото българско население на града цѣлува нозѣтѣ и ржцѣтѣ на побѣдителитѣ и пролива сълзи отъ радостъ прѣдъ блѣскавия изгледъ на скжпо добитата свобода!

Падна Плѣвень!... Екъ оглушителенъ и омаенъ, великъ праздникъ на славна побѣда за българската свобода.... Плѣвень е скжпъ за българина, това чувство е живо изразено отъ поета, като отзвукъ на народната душа:

I.

„Падна! падна въ грозенъ бой!
Турска сила съкруши се!
Полу-мѣсецъ помрачи се,
Нѣма вече да свѣтне той!
Българино! Възликувай!
Миръ слзвянски! Тържествувай!